

Arrest

nr. 258 125 van 13 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANWELDE
Eugène Smitsstraat 28-30
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 april 2016 beslist de gemachtigde van de destijds bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar.

1.2. Verzoeker dient op 17 september 2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn feitelijke partner met de Nederlandse nationaliteit. Op 11 februari 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die gezamenlijk in de vorm van een bijlage 20 aan verzoeker ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.09.2020 werd ingediend door:

Naam: [S.]

Voorna(a)m(en): [H.]

Nationaliteit Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vroeg op 17.09.2020 gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde [P.F.L.], van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...], op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene voorwerp uit te maken van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) genomen door de Belgische autoriteiten voor een periode van 8 jaar genomen op 08.04.2016 dewelke hem werd betekend op 08.04.2016.

Dit inreisverbod is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken, dat het inreisverbod werd opgevolgd en/of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene werd door België ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Dit inreisverbod werd hem betekend op 08.04.2016 en is tot op het moment van het indienen van de aanvraag gezinshereniging en tot op heden noch opgeheven, noch ingetrokken door het bevoegde bestuur. Betrokkene heeft daarmee geen toegang tot Belgische grondgebied.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene intussen gehuwd is met zijn partner sinds 4 december 2020. Daarnaast brengt hij echter geen elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen hemzelf en zijn Nederlandse echtgenote waardoor hem een afgeleid verblijfsrecht moet worden verstrekt, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen.

Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Er is in het administratief dossier geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn partner. Betrokkene en zijn partner zij allebei volwassen personen, niets wijst er op dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod.

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied (bijlage 13 septies) te dewelke hem is betekend op 08.04.2016. Voor zover hij dit zou wensen staat het hem vrij om de opschorting of de vernietiging van het inreisverbod te vragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon-of verblijfplaats van betrokkene in het buitenland in toepassing van artikel 74/12-van de wet van 15.12.1980.

Geen van de andere voorgelegde documenten, de voorgelegde foto's van betrokkene en de referentie-persoon zelf doen afbreuk aan deze vaststelling. Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden

van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, gezien het inreisverbod en gezien er geen buitengewone afhankelijkheid werd bewezen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op:

“Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op grond van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, dit in functie van zijn toenmalig feitelijke partner, mevrouw P.F.L.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker en mevrouw P.F.L. op 4 december 2020 gehuwd zijn (zie bijlage 1). Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet langer beschouwd kan worden als “ander familielid van een burger van de Unie”. Overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dient verzoeker, nu hij gehuwd is met een Unieburger, beschouwd te worden als een familielid van een burger van de Unie.

Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer beroepen op artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker op 2 maart 2021 in de hoedanigheid van echtgenoot van een Unieburger een nieuwe aanvraag heeft ingediend, dit op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (zie bijlage 2).

[...]

De vernietiging van de op 11 februari 2021 genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan slechts tot gevolg hebben dat de verwerende partij een nieuw standpunt moet innemen over de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij. De verwerende partij is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat de verzoekende partij een nieuwe aanvraag heeft ingediend. Bijgevolg kan de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verzoeker geen bijkomend nut meer verschaffen.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, merkt verwerende partij op dat er in het verzoekschrift geen middelen ontwikkeld werden die gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tot nietigverklaring, gericht tegen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, is dan ook onontvankelijk.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, is verwerende partij van oordeel dat het ingediende beroep tot nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 11 februari 2021 wegens het ontbreken van het wettelijk vereiste belang onontvankelijk is."

2.2. In antwoord op de opgeworpen exceptie betoogt verzoeker op de terechtzitting dat hij nog steeds in aanmerking zou komen voor het gevraagde verblijf op basis van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat bij een toekenning van het verblijf dit terugwerkt tot de datum van de aanvraag.

2.3.1. Wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 werd ingevoerd (*Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien een concreet voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoeker, komt het hem toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat hij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft of behoudt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

Zoals verweerder stelt, diende verzoeker op 2 maart 2021 een nieuwe aanvraag in tot gezinshereniging met de Nederlandse referentiepersoon. Gelet op het huwelijk met de referentiepersoon in België op 4 december 2020 werd de aanvraag ditmaal ingediend als echtgenoot van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, en niet langer als feitelijk partner van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet. Nu verzoeker intussen de echtgenoot is van een burger van de Unie dienen zijn aanspraken op gezinshereniging inderdaad te worden onderzocht overeenkomstig het bepaalde in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, en niet langer in het licht van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet dienstig iets anders voorhouden.

Door het indienen van een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van dezelfde Nederlandse referentiepersoon, heeft verzoeker uitdrukkelijk zijn wil te kennen gegeven om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan verweerder teneinde deze ervan te overtuigen zijn standpunt, dat hij heeft geuit naar aanleiding van een vorige aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfsstoelating te verlenen. De vernietiging van de op 11 februari 2020 genomen weigeringsbeslissing kan slechts tot gevolg hebben dat verweerder een nieuw standpunt moet innemen over de verblijfsaanvraag van verzoeker, rekening houdend met zijn huidige hoedanigheid van echtgenoot. Verweerder is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, gelet op het feit dat hij andermaal door verzoeker werd gevat. Het indienen van een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van de Nederlandse referentiepersoon houdt aldus een gewijzigde omstandigheid in waardoor verzoeker niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat hij zijn belang behoudt bij het aanvechten van de bestreden weigeringsbeslissing, omdat het verblijfsrecht – als het uiteindelijk zou worden toegestaan – terugwerkt

tot de aanvraag, is zijn uitgangspunt momenteel hypothetisch. Immers, tot op heden blijkt niet dat de bevoegde overheid reeds heeft kunnen vaststellen dat verzoeker daadwerkelijk verblijfsgerechtigd zou zijn. De Raad wijst erop dat de beslissing inzake een verblijfsrecht slechts een declaratoir karakter heeft indien, nadat het bevoegde bestuur heeft vastgesteld dat is voldaan aan de door de wetgever opgelegde voorwaarden, de aanvraag effectief wordt ingewilligd (RvS 9 augustus 2016, nr. 173.002).

Bovendien wordt opgemerkt dat, zoals de Raad van State dit ook reeds stelde, in de situatie waarin het beoogde verblijfsrecht van onbeperkte duur naar aanleiding van een volgende aanvraag daadwerkelijk wordt verkregen, de verzoeker geenszins nog blijf geeft van het vereiste actueel belang bij het aanvechten van de genomen weigeringsbeslissing inzake de vorige aanvraag. De verzoeker kan in deze situatie geen voordeel meer putten uit een nieuw onderzoek van de wettigheid van de weigering van zijn vorige aanvraag, vermits hij inmiddels op grond van een volgende aanvraag werd toegelaten tot het beoogde verblijf voor onbepaalde duur. Het feit dat het verblijfsrecht van de betrokken vreemdeling met de volgende aanvraag werd erkend vanaf een latere datum dan met de eerdere aanvraag het geval zou zijn geweest, doet hieraan geen afbreuk (RvS 27 maart 2020, nr. 247.341).

De Raad stelt vast dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat een eventuele nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing hem nog een concreet voordeel kan opleveren en hij bijgevolg nog een actueel belang heeft bij het aanvechten van deze beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring is, nu verzoeker niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.3.2. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

Overeenkomstig artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Zoals verweerder correct opmerkt, wordt in het verzoekschrift geen middel ontwikkeld dat is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker betwist dit niet.

Bij gebrek aan een (ontvankelijk) middel is het beroep evenmin onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 15 december 2015, nr. 233.258).

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS